

sektor op, halet først det offentliges og dernæst erhvervenes prisomkostninger i vejret, så vi ikke er konkurrencedygtige over for Island og Skotland på markeder for fisk.

»Hollandsk syge« hedder denne Færøernes dårligdom i nationaløkonomisk jargon, og dette medførte sluttelig gældsætningen i 1980'erne og derefter det kvælende skattetryk i 1990'erne, da gælden skulle betales tilbage af de færøske skatteydere.

Republikanerne – det er et socialistisk løsrivelsesparti – ja, de bilder sig ind, at Færøerne skal løsrive sig, og at Danmark skal betale for løsrivelsen, fordi Danmark har underskrevet et eller andet FN-dokument om overtagelse af koloniers gæld og fremtidigt offentligt forbrug, efter at kolonierne har opnået selvstændighed. Og det færøske Socialdemokrati ønsker mere selvstyre på papiret, på det formalistiske plan, det vil sige formelle overtagelser af administrative opgaver uden større økonomisk ansvar og forpligtelser.

En fortsættelse af det danske statstilskud til Færøerne ville give Socialdemokratiet muligheder i fremtiden for flere offentligt ansatte for halv pris – Danmark betaler den anden halvdel – og flere stemmer fra den offentlige funktionærklasse. Man vil ikke slække på sine krav til de danske skatteydere om at finansiere den færøske socialstat efter dansk model. Og det er det skadelige på Færøerne. Det er den danske model. Det er den, der har forårsaget vores fallit. Og det er den danske model på Færøerne, der er den største forhindring for reel færøsk selvstændighed.

Kun Folkeflokken ønsker, at det politiske selvstyre hviler på en bæredygtig økonomisk selvstændighed ud fra vore egne forudsætninger, hvilket bringer os til det lidt mere uklare i statsministerens redegørelse vedrørende Færøerne, nemlig til de to antydninger af, at tilbudet om forhandling kun gælder det nyvalgte Lagting.

Skal det forstås sådan, at statsministeren ikke vil forhandle med det nuværende landsstyre? Det kan jo fortsætte i et par måneder endnu. Vi må jo have i tankerne, at det er landsstyret, som er Færøernes udøvende myndighed, landsstyret til enhver tid, som har bedt regeringen bevirke en udsættelse af forældelsesfristen og en tidlig mødedato for at forhandle bankgæld og afvikle restgæld.

Jeg tror næppe, at statsministeren vil udelukke det nuværende landsstyre, når man ved, at

der er politisk enighed på Færøerne om det juridisk-økonomiske ekspertoplæg til forhandlinger om bankgælden, og at der er enighed langt hen ad vejen om en bæredygtig tilbagebetaling af restgælden. Det tror jeg nemlig statsministeren har opfattet fuldstændig rigtigt: at de to ting er der enighed om. Dem kan der forhandles om her og nu.

Regeringen forstår vel fra valget i går af Folketingets formand, at den politiske situation er tilspidset nu op til Lagtingsvalget. Socialdemokratiet havde jo et kæmpe internt problem just på grund af det forestående færøske Lagtingsvalg, et problem, som måske ikke vil vare længere end til efter den 30. april. Da er der måske en skøn enighed mellem det færøske Socialdemokrati og det danske.

Det vil dog være sørgeligt for begge parter, hvis landsstyret – det nuværende landsstyre – føler sig trængt til at stævne regeringen af frygt for, at forældelsesfristen udløber pr. 30. april, så Færøerne ikke får godtgjort den del af bankgælden, som stammer fra aktieombytningen. Jeg vil derfor henstille til statsministeren om at finde en dato inden for den kommende uge eller to, hvor regeringen og landsstyret kan forhandle sig frem til en værdig og bæredygtig løsning af vores gældsproblem.

Det nyvalgte landsstyre kan så forhandle med regeringen om mere politisk selvstyre, og det vil, hvis Folkeflokken er med i den koalition, omfatte ønsket om at nedtrappe bloktilskuddet i takt med gælden. Folkeflokken er det eneste parti i rigsfællesskabet, der her og nu ønsker en mindre betaling til Færøerne fra den danske stat, og det ville vi også ønske at få lidt kredit for. Det er mere værdigt for færinger og vil berolige de danske skatteydere, der tror, at Færøerne er et tab for statskassen.

Min ærede kollega hr. Pavia Rosing sagde just før, at 80 pct. af bloktilskuddet, der betales til Grønland, returneres til Danmark. Og vi ved jo også, at den værdiskabelse, der finder sted, den income generation, der finder sted i Danmark, er lige så stor og måske endda endnu større end selve beløbet, der tilsendes Grønland og Færøerne.

Et nyt politisk forhold imellem vore to lande som selvstændige nationer, der hviler på gensidig respekt og samarbejdsaftaler på alle områder, er et mere værdigt partnerskab i fremtiden, end vi har oplevet de sidste måneder, hvor man desværre har bebrejdet hinanden nogle fejltagelser, som begge parter så gerne ville have